

end de, som har 60—70—80 Tdr. Land. Jeg kan ikke se nogen Retfærdighed i dette, og det er i Virkeligheden det, der er Tale om.

Det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister sendte ud til de kommunale Organisationer, gik jo for det første ud paa, at der blev fradraget 6 000 Kr. i Ejendomsskylden, efter at Jordværdien var trukket fra, som var skattefri — altsaa det var Udtryk for det Minimum, enhver Familie skulde have som skattefrit —, og for det andet, at den tilbageblevne Ejendomsskyldværdi blev beskattet med $\frac{2}{3}$ af den Promille, hvormed Grundskyldværdien blev beskattet. Dermed var begge de to Formaal opfyldt, som jeg mener bør opfyldes, nemlig dette, at man svarer ens Skat af Jord, og at man har et ensartet Fradrag af et skattefrit Minimum for det Hus eller den Lejlighed, som man nødvendigvis skal have. Jeg kan kun beklage, at dette Forslag ikke naaede at kunne fremlægges her i Salen, idet man vilde afvente, hvorledes den nye Vurdering kom til at se ud, for at have et saa rationelt Grundlag som vel muligt.

Nu vil jeg gerne spørge og for øvrigt fremsætte til Overvejelse: Er der nu egentlig nogen, der vil bestride Rigtigheden af, at enten det er smaa eller store Jordbrug, skal de svare ens Skat pr. Arealenhed? Jeg har, hvor jeg har kastet det Spørgsmaal ud, endnu aldrig mødt nogen, der er staaet frem og har sagt: Jo, du skal give mere pr. Td. Land end jeg, naar Jorden er lige god og ens beliggende. Men hvis man vil dette, maa man allerførst have en selvstændig Jordvurdering, altsaa Skatten paa Jorden for sig og Skatten paa den tilbageblevne Del af Ejendommen for sig. Det er det, det drejer sig om. Derfor vil jeg sige for mit personlige Vedkommende, at jeg skal nok staa min Prøve, og jeg vil ogsaa ønske, at det ærede Medlem Hr. Pürschel vil kunne bestaa Prøven.

Naar vi nu naar den 1. April 1925, forsvinder den sidste Jordskat, vi har, den sidste Femtepart, der hviler paa Hartkornet, og gaar over paa Ejendomsskylden. Og hvad vil det i Realiteten sige? Det vil sige, at der atter bliver en Forskydning fra Jord til Bygninger, og det er dette, man i alt Fald skulde søge at forhindre. Jeg saa helst — og det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Kragh fremsatte, betyder i Realiteten dette —, at det Forhold i Skatten, som var til Stede i 1920, hvor vi havde $\frac{2}{5}$ paa Hartkornet og $\frac{3}{5}$ paa Ejendomsskylden, blev opretholdt. Gaar vi over til den fulde Ejendomsskyld, betyder

det en yderligere Belastning for de mindre Ejendomme. Nu skal jeg med Ro afvente, om det ærede Medlem Hr. Pürschel er saadan sindet, at han med koldt Blod vil se paa, at de smaa Ejendomme bliver belastet yderligere til Fordel for de store; thi det kan ikke omdisputeres, at saaledes vil Billedet blive.

Jeg vil derfor slutte med at udtale Haab om, at den højtærede Indenrigsminister, naar han fremlægger et Forslag her i Tinget, som det er bebudet, da maa forelægge det i en saadan Form, at der er Mulighed for at føre det igennem i denne Samling, at det altsaa ikke bliver et Forslag, som blot fremlægges, for at man kan vise sit principielle Synspunkt, men et Forslag, som man virkelig vil sætte noget ind paa at faa gennemført. Jeg kan godt tilføje, at jeg i Virkeligheden er en decideret Modstander af at vælte Skatten over paa Jorden, men lige saa varm Tilhænger er jeg af, at den Skat, vi har paa Jorden, skal hvile ensartet paa al Jord i Forhold til dens Beskaffenhed og Beliggenhed. Og hvis man vil fremsætte et Forslag i Lighed med det, som det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister sendte ud til Prøvelse i de kommunale Organisationer, mener jeg, at der kan være Haab om, at et saadant Forslag kan naa at komme igennem i denne Samling.

J. P. Nielsen: Jeg har først nogle Spørgsmaal og nogle Henstillinger fra Sønderjylland at rette til Medlemmer af den siddende Regering. Først vil jeg gerne spørge Socialministeren, om der er truffet nogen Bestemmelse med Hensyn til Invalideskolen i Sønderborg. Skolen skal jo ophæves, og det, som særlig interesserer de sønderjydske Krigsinvalidere, er, om den skal ophæves som Statsinstitution og da særlig den Afdeling, der omfatter Fabrikation af kunstige Lemmer. Det er saare naturligt, at man nærer Angst for, at denne Afdeling skal enten ophæves eller overgaa til privat Besiddelse. Krigsinvaliderne frygter for derved at blive udbyttet af private. Jeg vil gerne henstille til Socialministeren at tage under Overvejelse, om det ikke var muligt at lægge Invalideskolen ind under Statshospitalet og samtidig bevare Proteseafdelingen — Afdelingen for kunstige Lemmer — som en Statsinstitution. Den Tanke har ogsaa været fremme dernede, om det ikke var muligt, da man ikke har noget Hjem for vanføre i Jylland, at bevare Invalideskolen og denne Afdeling og derigennem faa en saadan Institution.